

Politiets Udvisning. Det indrømmer jeg. Men Muligheden af, at vi her i Landet kunne faa en Del Mennesker at sørge for, som den nuværende Ordning giver os Ret til at betragte som aldeles fremmede, er til Stede ifølge Lovforslaget, og det forekommer mig, at denne Mulighed har et saadant Omfang, at der er al Opfordring for os til at overveje og saa vidt muligt søge oplyst, hvilke Følger den foreslaaede Ordning kan antages at ville have for Stat og Kommuner. Jeg tillader mig nu at spørge det ærede Udvalg, om denne Side af Sagen har været overvejet af det, og jeg giver mig den Frihed at rette et Spørgsmaal i samme Retning til den højtærede Minister.

Den ærede Ordfører oplyste, at man i Udvalget havde været særlig betænkelig ved den Regel, at Hustruen følger Manden, og at en dansk Kvinde mister sin danske Indfødsret, naar hun gifter sig med en fremmed, og ved Mandens Død er udsat for i Tilfælde af Trang at blive udsendt af Landet. Den danske Kvinde skal efter Lovforslaget behandles som et Appendiks til Manden, hvad Indfødsretten angaar, medens Tilstanden nu er den, at hun som selvstændig Person erhverver og bevarer dansk Indfødsret. Jeg deler ganske den ærede Ordførers Betænkelighed ved den ny Regel og jeg beklager, at Udvalget har kunnet „trøste sig“ med en Udtalelse af den forrige Indenrigsminister. Jeg finder ikke, at man kan slaa sig til Ro med Ministerens Udtalelse om, at den humane Gennemførelse af disse Bestemmelser ikke vil komme til at mangle i Fremtiden; thi der er her Tale om at berøve Kvinden en Ret, hun hidtil har haft. Naar det Tilfælde indtræffer, at en dansk Kvinde gifter sig med en fremmed Mand her i Landet, og han dør, kan hun efter Forslaget betragtes som en fremmed Person, og da har hun ingen Ret til at forblive her i Landet. Hun kan som en Naadessag faa Indfødsret meddelt ved Lov; det er muligt, men det er kun en Udsigt, hun har; Retten er tabt. Vi kunne ogsaa tænke os, at et dansk Ægtepar udvander, og at Manden, der finder sig vel tilpas i det fremmede Land og ingen Trang føler til at vedligeholde Forbindelsen med Danmark, benytter sig af Lovens § 7, bryder Forbindelsen med sit gamle Fædreland og erhverver sig Statsborgerret i det ny Land, skønt Hustruen er meget derimod, og som dansk Kvinde ønsker at bevare Forbindelsen med Danmark, hvortil hun haaber en Gang at kunne vende tilbage. Hendes

Ønske og Vilje skulle efter Forslaget dog ingen Ting betyde. Naar Manden vil være fremmed Statsborger, træffer han Afgørelsen, og der spørges ikke om Hustruens Mening; hun og Børnene blive fremmede for deres Fædreland, fordi Manden vil det saa. Der er noget besynderligt i, at paa samme Tid som Udviklingen gaar i Retning af, at Kvinden skal have flere Rettigheder, og der stærkere og stærkere virkes for, at hun ogsaa i statsborgerlig Henseende bliver ligestillet med Manden, — paa samme Tid behandle og, som jeg antager, vedtage vi en Lov, som berøver hende en saa vigtig statsborgerlig Ret som Indfødsretten. Det synes saa meget mindre tidssvarende, at vi i Dag behandle denne Sag og stemme for dens Fremme, særlig af skandinavisk Interesse, som vi netop i Formiddags have faaet Telegram fra Sverige om, at der i en nær Fremtid kan ventes ansat en Kvinde som juridisk Professor ved Universitetet i Upsala, nemlig som den i juridiske Kredse velbekendte Professor Nordlings Efterfølger. Jeg har tilladt mig ved en tidligere Lejlighed at lyse efter det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Svend Høgsbro), og jeg tillader mig i Dag atter at lyse efter ham. Jeg venter at høre ham tale et Alvorsord til Fordel for Kvindens Bevarelse af en gammel, god Ret som Indfødsretten (Svend Høgsbro: Jeg har gjort det!) Er det allerede sket, maa jeg bede om Undskyldning, men saa beklager jeg kun, at det ærede Medlems Forsvar for Kvindens Ret ikke har baaret større Frugter, end at Udvalget har ladet Retten falde og trøster sig med den forrige Indenrigsministers Ord om, at man vil være human.

Jeg maa endnu tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa en Bestemmelse i § 5, som gør Lovforslaget uklart. Det hedder i § 5: „Dansk Indfødsret tabes af den, som bliver Statsborger i et andet Land.“ Det var en meget naturlig Bestemmelse i det oprindelige Lovforslag, som gik ud paa at gøre Statsborgerret og Indfødsret ensbetydende; men i Landstinget blev dette forandret saaledes, at Begrebet Statsborgerret er opretholdt som ikke ensbetydende med Indfødsret. Statsborgerret kan efter den nu bestaaende Retstilstand erhverves derved, at man tager fast Ophold eller Hjem her i Landet, og den samme Ordning gælder i Norge. Som § 5 nu lyder, vil en dansk Mand, der tager fast Ophold i Norge og derved bliver norsk Statsborger, tabe sin danske Indfødsret, skønt han ikke har faaet norsk